

číslo:

13.

NEPRODEJNĚ!

R Í J E N - M Ě S Í C P A D A J Í C Í H O L I S T Í

Ríjen je nejen indiánským měsícem padajícího listí, je i měsícem barev. Varovali mě sice před napsáním věty, jako - listí žlutne a opadá, ale tímto časem je to opravdu nejzajímavější jev v přírodě. Vidíme sice jen ty barvy podzimního lesa a to poletování listů, leč to už je jen důsledek.... Už opravdu začal vládnout podzim. Lesy a stráně tonou v nejrůznějších odstínech. Od světle zelené a žluté až po sytou oranž, červeně a hněd. To příroda barevně oslavuje své usínání a ještě naposledy ukazuje své krásy, než je v šedivých dnech rozhází do bláta mokrých cest. Všimněte si toho. Naučte se vyhledávat přírodní krásy a obdivovat se jim. Ať to jsou říjnové záplavy barev, požáry západu slunce, květiny uspávající bzukotem cvrčků, blyštění vody na splavu - to vše patří k našim věcem, kterým každý porozumí. Vypráví o tom i večerní vítr, vypráví o tom i stříbrná záře měsíčních nocí. Vyprávějí o tom hvězdy i bílá oblaka, plující po obloze někde daleko, kam bychom se tak rádi vydali....

Nedá se nic dělat. Krásné dny léta už jsou opravdu nenávratně pryč a podzim nastupuje svou vládu. Ráno se slunce pozdě prodírá z ranních mlh, vzduch je vlhký a chladný a vítr, spolu s první jinovatkou a ranními mrazíky, olupuje stromy o poslední, pestře zbarvené listy. Padají v teskných spirálách, přiší na chladnou zemi a pokrývají ji šedivými koberci. V přírodě začínají převládat smutné tóny hnědé. Počasí už též bývá nevlídné, země je studená, mokvající, pole a cesty rozblácené, louky od mlh uplakané. Vzduch je nasycen nasládlou vůní tlení. Vyvolává ve mě myšlenky na posle ní věci člověka. Však se také již blíží listopad, měsíc začínající svátkem zemřelých. Tesklivý a melancholický bývá říjen. V polích se s nazlavé plíny vybírají poslední brambory a cukrovka. Na mezech a úvozech najdeme modré tanky a červené šípky. V lesích rostou ještě houby, ale i ty s příchodem prvních mrazíků hynou. Na polích padají po výstřely lovců zajáci a kaňanti, na rybnících loví své žně rybáři.... Vítejte tě, štědrý a barevný podzime. I v tom tven pozvolném odumírání je kus krásy. Tvé dny zanedlouho vystřídá bíloučká zima. Buď pozdraven říjne, buď pozdraven pozzime.....

Jošín

NÁVRAT K DĚMĚ

Já se vrátím. Bude podzim, ale nebude to jen tak obyčejný podzim. To bude právě indiánské léto. Sluníčko už nebu s pálit, ale příjemně hřejivě hládit. Naše úvoly bude ještě zelené, akorát tu a tam na sebe bude upozorňovat svou nahněllou barvou chomáček trávy a pár načervenalých lístků stromů se bude v zelené košaté koruně blýskat jako dráhokamy, budou se v lehounkém vánku třepotat jakoby se bály že spadnou a budou odloučeny. Budou samy na koberci trávníku. Na keřích uvidíme velké, bílé květy. A až přijde blíže, zjistíme, že jsou to vlastně jakési chomáčky vaty. A ta stráně za jablonovým sadem bude opět poseta velkými, nádherně fialovými bodlákmi. Vždy mi připadaly tak fantastické svou velikostí a tvarem, jakoby se ani nepatřily, tak fantastické jsou. Jakoby patřily na nějakou jinou planetu. Treba na planetu snů, na tu naši krásnou, vysněnou planetu. Uzoučký potůček, jehož vodu jsi pila z svých dlaní, si bude i tentokrát spívat tu svojí píseň. Není ale pořád stejná. Ráno je taková veselá když zpívá s ptáčky, odpoledne vášnější a slunce, odrážející se od křišťalové vody, dodává jí své tóny a večer jakoby křičela do ticha: "Pojďte blíže!" A u studánky budeme sedět my dva a držet se za ruce a budeme mlčet....

MYSTICKÁ CHVÍLE

Souček a Ježek seděli na stráni zmoženi únavou, pokuřovali a mlčky hleděli před sebe na novou boudu, která ještě voněla směsicí dřeva, asfaltu a smůly. Hrubá stavba byla hotova poměrně brzy. Ale oni chtěli mít vnitřek podle svého a za nic na světě by uvnitř nepoužili hotového nábytku. Proto se stvba protáhla přes celé léto. Teď, na začátku září, seděli na stráni a přemítali čím ještě chajdu vylepšit.

Bylo pozdní odpoledne, když Souček pronesl onu osudnou větu. "Hale, jak se ta naše bouda bude vlastně jmenovat?" Ježek na něj s údivem pohlédl. "No vidíš, na tohle sme málem zapoměli, nějaký jméno jí musíme dát." Natáhli se do trávy a jali se přemejšlet nad názvem chaty. Nebylo těžké nosit trámký a kámen, rezat pilou, ale tenhle úkol byl po čertech obtížný. Název se musel k chatě hodit a s ní přetrvat věky. Nevypadá zrovna nejlépe, nazveme-li chatu, stojící hned za humny jezeďáckýho krajinu "TEXAS". Rovněž tak se pro ni nehodí nějaké dívčí jméno. Největší potíž je, že spousta fajnových názvů je použita už na některý boudě v okolí.

Po chvíli rozhodnul Ježek diplomaticky. "Podívej, Součku, pojmenovat chajdu není jen tak - to musí bejt mystický slovo v mystický chvíli a na správným místě."

"To mi nic neříká," odpověděl Souček.

"Zcela jednoduše. Jméno vymyslíme dneska v hospodě. Tam určitě dostaneme inspiřaci."

Hospodu v Milově vobsluhuje bodrý pan Lhoták s dcerou Andulou. Andula se všemu směje vysokým hihhi. Souček s Ježkem jí nikdá neviděli dělat nic jinýho než točit pivo, hrát karty a protivně se smát. Vobá byli Andule příjenně nakloněný, ale dnes sem přišli za velkým úkolem, proto si jí nedobírali jako obvykle. Před sebou měli list papíru, na kterej zapisovali jména tak, jak jim přišla na mysl. Rozhodli se, že mystickou chvílí bude hodina dvanáctá. Vo půlnoci vyberou ze seznamu nejlepší jméno. Novej nápis z březovejch kmínků bude pak do rozednění viset na štítě. Andula stála za pultem, točila pivo a velmi se divila, že trampí Souček a Ježek přišli tak pozdě a navíc bez kytary. Zamířila k jejich stolu, aby dala každému pivo a napsala šestou čárku. Souček se na ni podíval a pravil: "Andulo, řekni náký slovo." Andula vyvalila na Součka oči a udělala hihhi. "Řekni nějaký podstatný jméno, Andulo." Andula se na ně podezíravě zadívala, zda si nedělají legraci. "Andulo," ozval se po chvíli Ježek, "řekni nám až bude půlnoc a přines na stůl tři velký rumy." Z toho Andula usoudila, že se jedná o něco velkýho a proto odešla za pult, aby tam mohla v klidu přemejšlet.

Očekávaná hodina se kvapem blížila. Andula se skláněla nad táčkem a na-

odešla za pult, aby tam mohla v klidu přemýšlet. Očekávaná hodina se kvapem blížila. Andula se skláněla nad táckem a nalejvala do skleniček rum. Všeobecný hluk najednou zesílil. V zakouřeném lokále stáli proti sobě Souček s Ježkem a řvali na sebe. "Ešli si myslíš, že Tucnák je lepší než Úsvit, tak už sese mnou nebav!" "Bodejt bych se s tebou bavil, když neuznáš Donalda nebo Union!" zdálo se, že v hospodě na Rynečku všichni vystřízlivěli a se zájmem sledují spor, i když souvislost jim unikala. Cstatně, po desátým pivě není skutečnost k ničemu. Ale spor se zděl bejt zajímavěj. V tu chvíli přešla Andulu trpělivost. Stoupla si do středu lokálu a zakřičela: "Necháte toho, vy kačeři, vy blázní jordánský!" V hospodě se rozhostilo naprostý ticho. Souček s Ježkem s úžasem hleděli na Andulu, která byla v tváři červená jak malináč. "Jordán..." vydechli vobá společně a vyklopýtali ruku v ruce z hospody. Polední slunko je zastihlo ještě spící. Nápis na štítě však zvěstoval kolemjdoucím, že tato chajda se jmenuje JORDÁN.

NOČNÍ SAMOTA

Dohasínajícího dne tlumený praskot zní
umlkly tony kytary i písně poslední,
řeka už všechny uspala svou monotóní hrou
jen já tu sedím a rozmlouvám si s tmou.
Pípne ptáček, snad probudí ho záře měsíce
a teď, když cítíš ticho nejvíce,
se bojíš pohnout, promluvit sám k sobě,
abys nezničil ten klid v této pozdní době,
kdy vlastně nevíš proč nechce se ti spát,
kdy vlastně nevíš, proč život přestal hrát,
tak jako chcn, který dchoří-
jsi prázdný jako opuštěná hradní nádvoří...

Mowgli

Člověk je zvláštní tvor. Děsí ho přichází-li o bohatství, avšak zůstává lhostejný k tomu, že nenávratně míjejí dny jeho života....

TOULÁNÍ ...

Toulání, docela obyčejné toulání z místa na místo, je s usárnou a pár kamarády. Pokec u ohně a upřímný smích bez příchuti lži a křiváctví. Pak se unejt v řece a do spacáku vlézt příjemně unaveněj celodenním putováním a sběrem dřeva. Kdy tě na rukou pálí pucejře od sekyry, ale uvnitř je všechno bezvadný. Pak uvařit jídlo pro všechny a všem rovným dílem. Znovu sbalit věci a jít a zase jít a jít, pořád dál, kam tě nohy ponosou. A všude tě vítá vůně lesa, luk, vody... Znáš rána, kdy kapky rosy jsou nejdražší měnou na světě, pavučiny křížáků se probouzí do nového dne. Nad hlavou si vyřvávají hlasivky ptáci. Po stéblu trávy leze brouk a v slunci má tisíce barev, květina vedle tvé hlavy začíná rczevírat květ a nad hlavou poletuje a mručím čmelák. Koušek dál panáčkuje zajíc a nedůvěřivě po tobě pokukuje srna. Ze stromu sjela veverka a šup zas zpátky... Toulání, docela obyčejné toulání...

T. L. A. P.

TAK UŽ HOŘ. PROKLATĚ, NEBO
ZAVOLAM TOHO TCHORE!

"Statečný voják je vždy za bitvy
proti imperialistickému nepříteli
tam, kde je nejvíce střel! Rozu-
měl jste, vojine Cápku?"
"V muničním voze, soudruhu kapitán

"Prosím vás, pane tramp, kudy k
hradu?"

"Jó, tak to zkuste tady po tý cest
a až ujdete pět kilometrů, tak se
někoho zeptejte znovu, já to tady
neznám."

"Prosím tě, proč máš stále u srubu
otevřené dveře?"

"Aby mi lépe utíkal čas."

Hádali se dva trampové jak se dostat přes desetimetrovou řeku. Jeden
navrhoval laminátovou tyč.

"Pche, Joe, kde tu vezmeš laminátovou tyč? Já to přefrnknu trojskokem!"

Tramp Kokos se ptal kamaráda na zastávce tramvaje. "Co se stane, když
dám nohu na kolejnici?"

"Nic. Ledaže bys dal druhou nahoru do drátů."

"Marry, to je strašný. Tady čtu, že v Americe vyrábějí 300 bombardáků
denně."

"To je mi fuk, já je stejně nenosím."

"Člověče, kam tak utíkáš?"

"Já že utíkám? Já letím jako blázen! Musím zabránit dvěma trampům ve
rvačce!"

"A kde jsou ti dva trampové?"

"Jeden jsem já a druhý je sto kroků za mnou.!"

Přiběhl tuhle na osadu udýchaný Tom. "U studánky se věší Šárka!"

"Poplach..."

"No jo, ale Petemu kolem krku."

Willy a Tom se vracejí po flámu po vodě domů a na jedné šlajsně se
převrhli. Když se dostali na břeh, začal Tom Willymu nadávat.

"To jsi neslyšel ten hukot?"

"Jó, hukot jsem slyšel, ale já jsem si myslel, že mi po tom flámu hučí
v hlavě."

Vyprávějí si dva kamarádi.

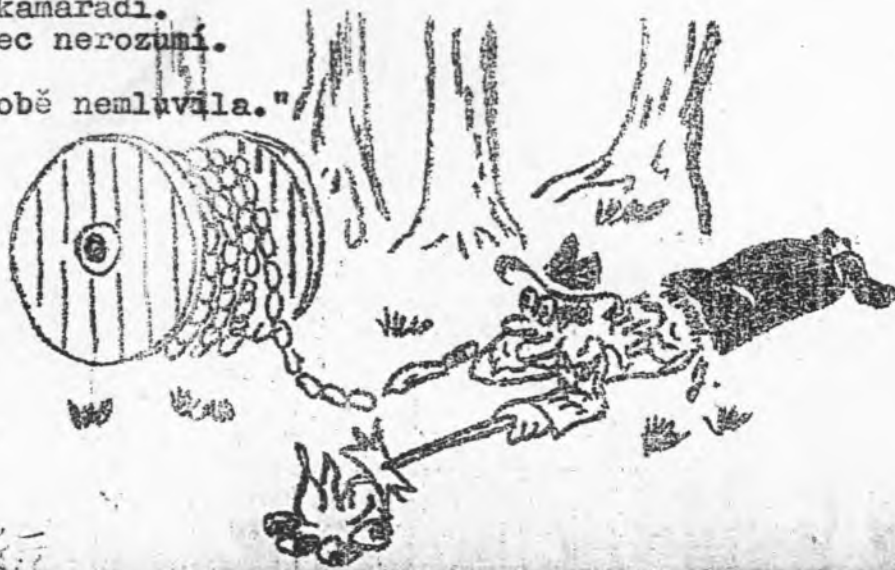
"Moje žena mi vůbec nerozumí.

A tvoje?"

"Nevím, Nikdy o tobě nemluvila."

"Slečno, co bych
vám měl dát,
kdybch vás chtěl
políbit?"

"Chloroform!"

VELKÁ PUSTINA

Americký západ, kdysi zvaný Divoký, zabírá poloviny plochy USA a patří k němu 17 států, některá zcela, jiné zčásti. Má délku asi 2 500 km, šířku asi 1 600 km a délka jeho hranice měří asi 8 000 km. Představme si mapu Spojených Států. Na severu sousedí s Kanadou na jihu s Mexikem. Obě hranice byly vytvořeny zčásti podle pravítka, zčásti podle přírody. Část hranice s Kanadou tvoří velká jezera, s Mexikem řeka Rio Grande. Východní hranice západu je vytvořena přímkou spojující jižní výběžek Texasu se Severní Dakotou. Odtud se táhne Divoký Západ celou šíří států až k Pacifiku.

Tato obrovská plocha je rozdělena zhruba do tří částí, pruhů, táhnoucích se od severu k jihu. Nejvýchodnější část tvoří obrovské plošiny, které ve střední části se zvedají do výše v podobě v podobě Skalistých hor a přecházejí ve svahy klesající k Tichému oceánu. Jsou to 3 typy krajiny od sebe velmi odlišné. Je tedy Divoký Západ členitý a mnohostranný. Nekonečné roviny, rozeklaná pohoří, ani kvetoucí svahy při pobřeží Pacifiku - to není ono, co Divoký Západ charakterizuje. To, co jej určuje, co mu dodává onu jedinečnost a co mu vtisklo svou pečeť - rostlinstvu, zvířadům i lidem - to je pustina. Ovládla planiny. Zasáhla hory i údolí a dotlačila je téměř k moři. Vysušila řeky a jezera, zbavila krajinu stromů a proměnila ji ve vyprahlou, prašnou poušť či polopoušť, spoře porostlou trsy travin. V pustinách, step, sucho, prach, to je to nejtípičtější znak této části USA. Dusí rostliny, mění stromy v ubohé, zakrslé keře, proměňuje jejich listy v trny. Nedostatek vody ovlivňuje množství a druhy zvířat. Zůstali zde králíci a antilopy a pak zvířátko, kterému říkají stepní pes, ačkoliv je veverka. Pustina je vševádná a všude - přítomná. Nesmíme na ni nikdy zapomenout, chceme-li pochopit historii tohoto území. Pustina všude kolem, chvějí se v slunečním úpalu, vítr ženoucí prach a písek v ohromných mráčcích, fatamorgána kreslící na obloze neskutečná místa, rozeklané hory sahající až do nebe, stovky kilometrů bez jediného živého člověka, to je dekorace, kterou příroda vytvořila pro velké divadlo zvané Divoký Západ. Má-li člověk na vybranou, hledá při osídlování úrodnou krajinu, kterou by obdělával a která by mu dávala užitek. Pustina ho neláká, brání se jeho zásahu a je to země nepřátelská a zlá. Tak zůstával západ do skončení americké občanské války / 1861 - 65 / prakticky neosídlen. Ne, že by o tuto zemi nikdo nestál. Už v 16. století se do ní pokusili vniknout španělé z Mexika, ale byli odrazeni. Dvě století se o to marně pokoušeli, až se nakonec vzdali. Američané ji začali dobývat až v 19. století. Nejprve to byli Lewis a Clark, po nich Zebulon Pike a Stephen A. Long. Prošli zemí křížem krážem a prohlásili ji za pustinu. Do své mapy ji zakreslil major Long v podobě velké bílé savrny a napsal ozdobnými písmeny:

Velká Americká pustina. Jefferson Davis byl o tom tak přesvědčen, že dal dokonce do země dopravit dva lodní náklady velbloudů. Ve stopách průzkumníků a objevitelů šli však američtí pionýři, toužící po kusu vlastní půdy. Byli to lidé skromní a zkušení, zde jim však jejich zkušenosti nebyly nic platny. Nedovedli žít v zemi, kde nerostou stromy. Narazili na pustinu a museli couvnout. Zformovali se znovu a dokázali něco, co se zdá neuvěřitelné. Probili se 3000 km pustiny a pronikli do úrodných oblastí Oregonu, Kalifornie a Santa Fé. Oregonská stezka je vedla do lesnaté krajiny, kalifornská ke zlatu a snatféská k hornímu toku Rio Grande. Vykonali čin, který vstoupil do dějin, Západ však nepokořili. Ten ležel nedotčen mezi nimi a jejich vlastní - ohromný, zpupný a zlý, s Velkou Americkou pustinou uprostřed. Na planinách a po horách se toulaly nepřátelské indiánské kmeny. A nyní začal nový, soustředěný útok na pustinu. Ze západu i východu. Do roku 1875 zničilo vojsko indiány a země byla volná. Zůstávala však stále neosídlena. "en hloučky zlatokopů tu pátraly po zlatě a stříbře, skupiny lovců hubily stáda bizonů. Nebyli to však usedlíci, stálí obyvatelé. Ti přišli a přivedli s sebou mnohohlavá stáda hovězího dobytka. Velkochov skotu není americký vynález, přišel z Mexika a s ním ~~si~~ i jezdecký kůň, sedlo, laso, uzda, ostruhy a - samozřejmě kovboj....

podle knihy Zákon přišel pěšky /Jožin/

Teddyho zajala parta Jesse Blackea mladšího a žádali za něj výkupné. Pušku, koně a třicet pět dolarů. Nedal jsem jim pochopitelně nic, ale potěšilo mě to. Přece jen, říkal jsem si, má ten lidský život ještě nějakou cenu....

Když mi bylo šestnáct, zavedl mě Joe Webster do nevěstince v Houstonu. Říká se, že taková zkušenost je pro mladého člověka k nezaplacení. Ale nemyslím. Léčení mě přišlo všehovšudy na třicet dolarů....

Zakazovali mi dlouhá léta chodit s Marry, ale já jsem se s ní scházel. Nechtěli mi dlouho dovolit nosit u sebe bouchačku, ale já jí nosil. Nesměl jsem navštěvovat bar, ale já ho navštěvoval. Tak mi to jednoho krásného dne všechno dovolili. Ale budete se divit. Já jsem to přesto všechno dělal dál....

Smrček T.O. Psanci Šumavy

HEZOUNA....

... mě pozval s nimi na čundr. Seděl jsem v Jeepu poprvé a byl jsem unesen. Zdolávali jsme prudké stoupání na Bobík - Jeep šel jako dráha. "Rang už s vámi nejezdí?" zeptal jsem se Hezouna. "Koupil si embéčko a je z něj teď paďour," odpověděl stručně. Nahoře jsme zjistili, že "my o vlku a vlk za humny" platí asi pořád, protože tam Rang právě rozebíral Setonův hrnec - maso se mu opravdu povedlo. Měl s sebou takovou okatou brunetku, spíš sympatickou než hezkou, ale večer při kytáře vytvořili vynikající duo. Když jsem ráno vstával, byli pryč. Kluci říkali, že vyrážejí za úsvitu někam k Boubínu... K večeru jsme se vraceli domů. Kolem nás přefrnklo šedé embéčko. "Vidíš ho, paďoura?" sykl Hezoun. "Měl ten bourák někde ve vsi a nahoru šli pěšky." Trochu jsem se zarazil.

O čtrnáct dní později jsem se vracel z čundru s Rangem v embéčku. Měli jsme v nohách asi třicet kiláků pěšího trailu přes Jelení vrchy a byli jsme pořádně utahaní... Pro Hezouna už jsem taky paďour. Jeep má teď po generálce, takže mu to šlape ještě líp. Vyjede s ním všade - až na camp....

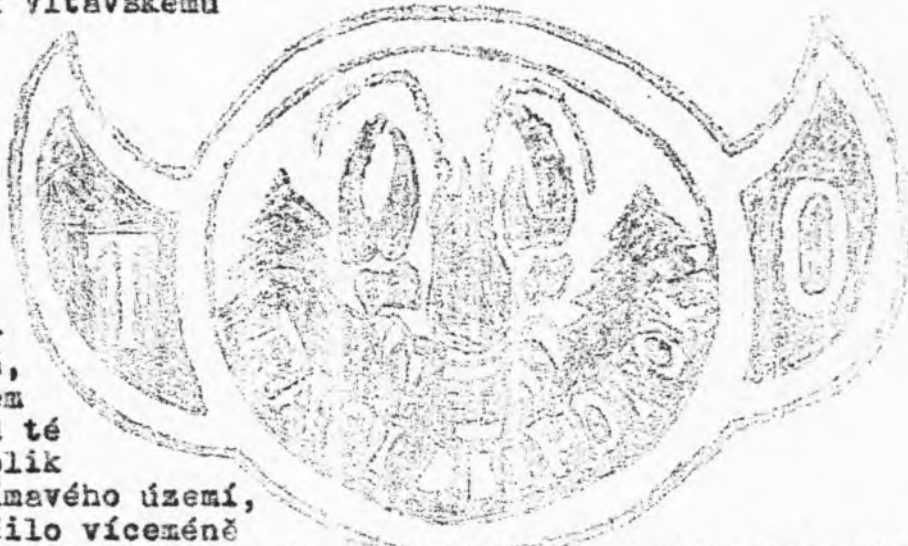
Harry

Z HISTORIE ZNÁMÝCH I NEZNÁMÝCH

T.O. RAČÍ PŮTOK

Osada byla založena na sklonku roku 1975, ato přesně 29.12. kamarády Josém, Míkin, Mírou, Marťanem a Hardym, tedy vesměs mládenci ledva školy odrostlými. Jak roky letěly, osada se rozrůstala o další přírůstky. Přišli noví osadníci: Míša, Eva, Termit, Hanča, Talda, Lepan, Doktor a konečně i nynější šerif Dandy. A v podstatě ve stejném složení je dodnes můžeme potkávat venku, nejčastěji v okolí Kletě, ve Vltavském údolí a vlastně všude, kde je fajn. A ještě k Vltavskému údolí. To sehrálo v historii

osady dost značnou roli. Vždyť zde "Račáci" měli i svůj camp. Konkrétně mezi Dívčím kamenem a místem zvaným "U Cáby". Před zdejšími tábořišti však dostala přednost lesní cesta pro stahování dřeva a tak dnes ono místo, smutně rozryté mechanizací, připomíná jen malá, smělou zalitá tabulka s názvem osady na zachovalém smrku. Od té doby sice osada podnikla několik pokusů o anexi některého zajímavého území, ale těch několik pokusů skončilo víceméně neúspěšně. Takže za současného stavu osada je a z největší pravděpodobnosti zůstane osadou "bez domova", i když je každý rád všude uvítá. Za těch 11 let trampování svým kamarádům postupně šerifovali, když se to vezně chronologicky: Miki, Marťan, Míša a jak již bylo řečeno, nyní šerifské žezlo třímá Dandy ve svém pověstném černém triku. "Račáci" patří mezi osady oplývající činností. Počítejte s námi: mnohé rožníky Zlaté horečky, Želví bály pořádané v součinnosti s kamarádem Gringem z T.O. Modrý Pelikán a v poslední době i hokejové turnaje o Zimních hrách ve Vrábči, hovoří za vše. A to již nemluvíme o rozlučkách s kamarády odcházejících na vojnu, společných silvestrech, trampských svatbách a v budoucnu snad prý i možnými "rozvody". Ve svých začátcích byli též - až do jeho rozpuštění - aktivně činní v TISu, kde svou prací v mnohém přispěli k ochraně přírody. Když ještě navíc připočteme i dobrovolné pořadateřské služby při Portách, Písničkářích, Lokálkách a podobných akcích, vyjde nám skutečně obraz činnosti tak rozmanitý, jakou má u nás na jihu málokdo. A neomezují se jen na poutě po krajinách "konfедераčních". Na svých trailech zabrousili i do Slovenského ráje, Bulharska, NDR a již řadu let jsou členy proslavené "Vltavské flotily" námořního to uskupení řady osad. Navíc ze svých členů, když je příznivá konstalace hvězd, dokáží sestavit i docela obstojnou kapeli, protože Talda hraje na kytaru /navíc ve skupině Roháči/, Termit na mandolínu, Hardy na basu a Lepan dokáže skrotit banjo. Jako zajímavost by se dala uvést existence dvou domovin /omluvte prosím zhoršenou kvalitu obrazu/, z nichž horní je "Vnitroosadní" a s druhou je můžeme potkat na vendrech. Jsou zadobře se všemi kamarády a nám nezbyvá, než si přát je ještě dlouho potkávat....

Když noc do lesů padne, když se šero pormění v tmu a objeví se první prokmit táborového ohně, tichem pronikne chvějivý ton kytary, spojí se v několik akordů a nocí se nese tramská písen. Někdy tesklivá, jindy veselá.

Teskná písnička vypráví o zemřelých kamarádech, nádherných nocích, o lidském zklamání, o nesplněných touhách a snech...

Veselá písnička jásevě oznamuje radost ze života, nebojí se vykřiknout že tryská z lidských srdcí, která se cítí ve své prostotě života nejšťastnější na světě. Trampové zpívají, protože po celotýdenním pobytu ve městě mohli odejít do přírody, na chvíli zapomenout na tu životní honbu, zpívají, protože se cítí volni nespoutaní, protože vedle nich bublá potok, dále hučí řeka, nad hlavami šumí les a u nohou plápolá oheň, šířící kolem vůni dřeva a pryskyřice červených borovic. Zpívají, byť i jim padl smutek do srdce, a zpívají, protože v jejich žilách proudí mládí, zpívají, protože mají rádi obklopující je divukrásno.

Tramskou písničku vytvořil především Jarke Mottl. Dal jí směr, dal jí duši, dal jí všechno to, co s trampingem souvisí. Především mládí, radost ze života, lásku, zklamání, táboráky, zálesáky, prerie, kanoe, škunery, indiány, trampy, hvězdy, měsíc, slunce, noc, den, osadu, řeku, kovboje, vzpomínky na matku a všechnu tu sentimentalitu přecitlivělého srdce člověka, který prožívá s otevřenýma očima dny svého mládí u táborových ohňů, posvátných totémů, v osadě a vůbec v přírodě. Příroda je v jeho písničkách zastoupena nejvíc. Jak se to ale s jedním lidským životem vůbec semlelo? Jarkovo dětství bylo naprosto obyčejné, snad ažna to, že na rozdíl od svých vrstevníků trochu veršoval. Vyučil se kuchařem a pak pomáhal v hospůdce své ovdovělé matky. Naštěstí ta hospoda "Čtrnáctka", se nacházela nedaleko Žofína, kde se scházeli Hopsající Derviři, parta mladíků, která tam měla své zákoutí s lavičkou a kde se bavila a muzicírovala. Devatenáctiletý Jarke za těmito kamarády docházel a brzy zaslechl, že kdesi daleko proti proudu Velké Řeky planou každou sobotu ohně chlapců prožívajících krásné chvíle. Byl zachvácen touhou zúčastnit se těchto večerů a tak, když byl jednoho dne pozván, složil pro jemu neznámou osadu písničku "V září červánků". Tato písen, složená ještě v Praze, měla být vstupním doporučením do osady Ztracená Naděje. A také byla! A tak Jarke zahájil r. 1919 svoji obdivuhodnou kariéru. Po první písničce následovaly brzy další: Jerry sterý brachu, Kýta medvědí, Sprey, Bessie... Tyto písničky byly chráněny prvními osadníky jako oko v hlavě, ale přesto byly zanedlouho zpívány u všech táborových ohňů. Bylo jich sta! Jarkovi písničky, skládané většinou na cizí melodie, vyjadřovaly nedělní zážitky z minulého týdne, které se pak u táboráku zpívaly. Z prvé doby se zachovalo několik desítek těchto písní. Tramská písnička totiž pronikla do podvědomí širší veřejnosti a brzy i snahou každého kabaretiéra bylo zařadit do svého programu i tramský soubor.

První tramskou písničkou vydanou, byla právě Mottlova Kamarádi, kamarádi, již v r. 1922. Za celý svůj dlouhý život měl Jarke Mottl přihlášeno přes 400 písniček a jistě je jich další spousta neznámých, ale stejně krásných. Mimořádný úspěch docílila písnička Kaminko, mámo, která dosáhla v ma lém vydání 150 tisícového nákladu.

Jarke se stal známým hudebním skladatelem. Ve dvacátých letech účinkuje v Osvobozeném divadle a později rozšiřuje svou činnost i na film a hudební divadlo. V této době už nepíše pouze texty k cizím melodiím, ale vytváří i hudbu vlastní. Stává se natolik známým a populárním, že je mu dán prostor i pro operety. Většinu jich napsal s Karlem Melíškem. Celkově napsal 26 operet a ve více než 50 filmech se zpívají jeho písně. Na přibližně třiceti filmech se podepsal jako scénarista a dílem i ja ko autor námětů. Jeho písničky zpívali i takové osobnosti české kultury jak např. Fr. Smolík či Vlasta Burian, pro něhož Mottl vytvořil celou řadu písní / To neznáte hadomršku, Kapitán Korkorán..../

Některé filmy zapadnou, některé zestárnou, ale Mottlovy písničky jako je třeba Marta, kterou první nazývali nezničitelní Settleri, se budou zpívat dál!

Mohli bychom dál pokračovat ve výčtu všeho co Jarka po sobě pro nás zanechal, ale to bychom pouze opakovali již tisíckrát známé a opakované. Nejlepší bude celé tohle vyprávění, věnované jeho památce, ukončit přímo jeho myšlenkami. Vybíráme tedy několik řádků z jeho posledního vyprávění, které vycházelo letos ve Večerní Praze: Myslím, že mi štěstí přálo. V práci i v soukromém životě. Mým výchozím bodem byl tramping, Ztracenka a myslím, že život takto odstartovaný byl bohatý. Trampování mi přineslo mládí a romantiku, kterou potřebuje asi každá generace....

z běžně dostupných materiálů sepsal Běda, Jožin

MEZI STRUNAMI, STRUNKOU, DŘEVEM A BĚDOU....

Je tu podzim a s ním se začínají rozjíždět oblíbené večery Trampské písne v Budějovické "Bedně". Jak již bylo předesláno, ten nejnovější je věnován trampskému dění v západočeském kraji a písničkové tvorbě tamnějších kamarádů. Jako host večera má vystoupit starý pard Běda z T.O. Komáři. A aby si nezasvěcený mohl udělat obraz o koho se jedná, podařilo se nám od kamarádky Strunky získat kopii rozhovoru, který nyní v zkrácené míře uvádíme...

- S: Řekne se "BĚDA z Komárů." No jo, ale čím bys ho mohl trampům přiblížit?
- B: Určitě existuje na světě tisíce krásných a zajímavých míst. Kolik je jich jenom v té naší zemiček! Znáš takový kout na hrázi mezi dvěma rybníky v jižních Čechách, kde stěží dokážu potlačit dojetí. Ale úplně nejšťastnější jsem každý pátek, když s ruksakem na zádech vcházím do údolí na naší osadě. Od Konratického potočka zavane chladnější vzduch, v korunách stromů šumí krásné přivítání a z člověka rázem padá únava. Kolikrát jsem již hledal slova díky za ten ráj, ležící pár kilometrů od Plzně. Kolikrát jsme se se starými pardy z naší osadní kapely Old Sklerotic Boys písničkou vyznali z obdivu k té naší neokázalé životní lásce. Mnohokrát jsem o tom přemýšlel, proč to tak cítím a došel jsem k tomuto poznání: v životě jsem trochu smolař, trochu jsem si vyšlápl z řady a ať ne zrovna blbec, byl jsem mezi blbce zařazen bez nároku na deblbizaci. No a tak se mohu jako člověk realizovat svobodněji jen na boudě. Trochu vyřezávám - nic moc, trochu dělám muziku, taky nic moc, ale pro mě je to hrozně moc. Bez toho už bych asi nedovedl žít....
- S: Poznala jsem tě vlastně nejprve jako řezbáře. Co pro tebe znamená dřevo?
- B: Na chajdě tápím jenom dřevem a dřevo, to je voňavé teplo lahodící každému panelákovému tvorovi. Ale vím, že se ptáš na jiné dřevo, nebo spíš na dřevo jinak. No, to víš, dřevo, to je parádní lék proti "šumělohmotné" horečce. Vezmi kousek dřeva do ruky, nadýchni se jeho vůně, prohlédni si kresbu jeho let. U každého dřeva je to jiné. Vytušíš v něm nedávný život. A když ho začneš nástrojem opracovávat, začne se do něho život zase vracet. To je pokaždé vzrušující a jsem vděčný bývalému šerifovi naší osady Vašku Dolívkovi, který nyní žije v penzionu důchodců v Preze, že mě svým příkladem odloučil od samorostů k řezbařině. A každoročně se zúčastňuji setkání řezbářů, pořádaného Grizzlym z Utahu, který

je šerifem klubu trampů-řezbářů. Nedovede si představit, co znamená po letech hledání a tásání přijít na místo, kde je sneseno, svezeno nebo zasláno na 200 řezbářských výtvorů nejrozličnějších žánrů, rozdílného zpracování, povrchové úpravy a vůbec tvůrčího přístupu. A to vše ve vrcholně kamarádké atmosféře! Roznal jsem se s mnoha chytrými a šikovnými lidmi a těším se na každé další setkání.

- S: Ani trampové - řezbáři nejsou však izolovaná skupina. Ukázalo se, že jsi nejen dobrý řezbář, ale i výborný muzikant...
- B: Výborný určitě ne - snad dobrý, ale až je to jak je to, určitě jsem muzikan rád. Za války jsem chodil "do houslí", po válce mi u skautů učarovala kytara a už jsem jí zůstal věrný. Na osadě jsme před vaceti lety založili kapelu, která je dnes složena většinou z benzistů a tak hraje převážně starou trampskou muziku. Sám pro svoje potěšení brukám soudobé písničky, no a protože dnes skoro každé skládá, tak sem tam také něco zelodím. Neznáměná to samozřejmě odklon od starých, dobrých melodií. Děl se přehrabuji archívy, sháním staré písničky a vyhledávám takové, které stojí za to, aby byly oprášené.
- S: Víš, že tvé písně byly dlouho před širší veřejností přisně tajeny. Kdy ses s nimi vlastně objevil na "Trínkách co zamenají svět?"
- B: Se synem Kubou loňského roku v jednom pražském klubu, před dávnými lety s mojí ženou Libkou jako manželské duo v roce 1968.
- S: Proč tak rádce?
- B: Víš, já jsem v podstatě tréniště. Mezi kamarády mi to tolik nevádí - myslím u ohně, na boudě nebo v hospůdce. Trable s tím mým klubkem nervů začínají na jevišti. A vlastně jsem se vystupování nikdy netoužil. Moje písničky mají většinou boží charakter a tedy i dosah.
- S: Bědo, tvá trampská úmra je charakterizována počátky v chatové osadě KOMÁRI...
- B: Pořád je v módě mluvit o síle kolektivu. Jo, ale bez "osobnosti" je kolektiv jen bloumající stádo. V našich besedách osadkách Štěpělavice, kam patří i Janáři, jsme měli již vzpomínaného Vaška Kolíčku. To byla huací síla jak osadního života, tak i kapely. Co ten dokázal vymočet krásejch stávkovin... Byl tak trochu tramp - pšibitel. Někteří kamarádi již ošklí na nejedlé vander a i kdy seházi, na osadě se hrát nepřestává, už se nechává slyšet i onladina a to je dobře.
- S: Vaše osada se blíží k sedes ti létům trvání. Hrají se tam především staré trampské písně. Jaký je tvůj vztah k nové trampské písni reprezentované Mabim, Nikim, Kidem ap?
- B: Někdy se ve světě odehrají kulturní revoluce, nad jejich výsledkem by jeden zaplakal. Ta jediná, která za něco stála, je ta, kterou v trampském kumštování rozpoutali jmenovaní, dnes už skoro klasikové. Zastávám-li tenhle názor, pak je můj vztah jasný. A ještě to vidím takhle: to, že se ještě u nás dobrovolně zpívá a k tomu většinou bez nároků na honorář, za to může Ministerstvo kultury z valné části poděkovat právě Mabimu, Nikimu, Kidovi, Želčanovi a ještě pár dalším kamarádům a kapelám.
- S: A tvůj názor na současnou Portu?
- B: Tak já navážu. Například to, že na Portě je folk je dobře, i když podle mého soudu je ho tam zbytečně moc. Víš, že je to nesmyslné škatulkování, co na Portu patří a co ne. Sám bych nedokázal poslouchat čtyři dny trampskou muziku, i když právě tu mám rád. Všiml jsem si ale takového jevu: po výkonu některých kapel na Lochotíně krásně gradovala atmosféra - a nejednou bác. Je mi to skutečně líto, ale plzeňské MFC naládu dokonale zmarilo. A zase se začínalo znovu. Co to prociím můj subjektivní

před skutečně dobrým muzikantstvím chlapců z KFC klobouk dolů, ale snaží se oni by se cítili lépe na jiném festivalu, kde by jejich vystoupení možná našlo ohlas více než zdvořilostní. Tento pocit jsem však neměl jen při jejich vystoupení. Zřejmě čeká i samotné folkaře nějaké škatulkování... No a protože v Plzni bydlím, mohl jsem sledovat narůstající zájem přespolních i místních o Portu. Jistě je v tom také trošku módy, trochu možnosti, které Plzeň mohla nabídnout. Své sehrály i nadšené komentáře, provázející každým rokem Portu, MS začínaje a Melodii konče. A pak se světe div. Ale Porta je písničkový festival, který musí bojovat na mnoha frontách za svoje opodstatnění. Přece jen nemá tak zelenou jako ostatní festivaly.... Ale přece mám rád tenhle velký muzikantskej potlach, na kterém se hraje od rána do rána. To gigantické setkání spřízněných duší. To krásné mrazení na Lochotíně při zpěvu Vlajky. Na les, potok, kopce, doliny, na posezení u ohně s pár kamarády, na to přece zbývá ještě 51 víkendů. Ale jen pro toho, kdo neobjíždí celý rok všechny hudební akce, kterých je proklatě moc. Samozřejmě, že i na Portě občas něco zaskřípe, ale kde není co vylepšovat, začíná stagnace a nuda a to se nás snad ještě dlouho nebude týkat.

S: Mluvili jsme o řezbářích a muzikantech. Za tebou také jezdí trampové zabývající se indiánštinou. Co říkáš těmto "specializacím" v trampingu?

B: Podívej se na sice krátké, ale přece už dějiny trampingu. Čemu všemu se trampové věnovali a věnují! Je to moc dobře a proto je třeba vítat a podporovat každou dobrou aktivitu. "Škteří lidé nás soudí / a někdy i právem / podle toho, jak se podílíme na spotřebě piva a rumu, jako kdyby jiné skupiny lidí z jiných hnutí a spolků se nejlépe rozšouřili při konzumaci kyselého mléka. Ale stejně jsem hrdej a spokojenější při pohledu na práce kamarádů v různých oborech lidské činnosti. A s trochou pýchy říkám: "Ano, to jsme také my!"

A na závěr Song nic moc úspěšného chlapa....

Život se mi nějak zasek, někde nastal zkrat
kolem sebe mám dost pasek a nic jsem neukrad,
přič je doba dávných rvaček za klukovskou čest
dnes ucítíš pro pár kaček mnohem tvrdší pěst.

RF: Život, to je divná hospoda
ve který mi připisujou čárky
když začíná pořád odspoda
zbejvaj na mě jen přebraný dárky.
Život, to je divná hospoda,
ve kterým jen v koutě sedět smím
šenkýři se často mění, mě do toho prej nic není
stejně se jim nikdy nehodím,
šenkýři se často mění, ale pivo pořád pění
snad se jindy lepší narodím.

Na světě tu nejsme novej, pár křížků už mám
proč jsem pořád minusovej to ví jen pánbůh sám
jsem ten jezdec co se vleče a zrtácí síly svý
že jim korist neuteče, supi předem ví.

/ Tento rozhovor byl spáchán Trampskou Tiskovou Kanceláří - TTK -
na jaře 1986 a poskytnut redakcím několika trampských časopisů.
My za něj děkujeme Strunce z T.O. Suché Studánky /

DRÁTĚNÝ OHRADY

Hudba a text: Miki Ryvola

The musical score is written on ten staves. It begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 4/4 time signature. The melody is accompanied by chords indicated by letters above the notes. The lyrics are written below the notes. The score includes a chorus section marked 'Refrén'.

Jen bůh ví co jim táhne hlavou klukům
v zemích vzdálených kouř dávnejch
ohnů nad Sá - za - vou na ně vů - ní
mlá - dí dejch tou - la - ví jsou ptáci
toulaví strácejí se ze svých hnízd
a kolem ohnů nad Sá - za - vou při - bej -
vá nám prázdných míst to je - nom
na mapách jsou ohrady a každá země svoji čáru má
kluk toulavej má dávno jiný mapy jiný jinak
cesty přečtený

Jen bůh ví co jim táhne hlavou
klukům v zemích vzdálených
Kouř dávnejch ohnů nad Sá - zavou
na ně vůní mládí dejch
Toulaví jsou ptáci, toulaví
ztrácejí se ze svých hnízd
A kolem ohnů nad Sá - zavou
přiběhává nám prázdných míst

Refrén: To jenom na mapách jsou ohrady a každá země
svoji čáru má
Kluk toulavej má dávno jiný mapy jiný cesty
jinak přečtený
Když v noci telegraf babího léta svoje písně
pro tuláky zpívá
Přeletí všechny hranice a ploty rezavý
ohrady drátěný

Ten kdo chce najít, musí ztratit
musí hledat, kdo chce znát
Jenom ten, co se nesmí vrátit
myslí denně na návrat
Drátěný ohrady drátěný
lidí dělí od lidí
Když vracejí se domů ptáci
kluci tajně závidí

Refrén: To jenom na mapách...

Tak všichni tlačíme své káry
někdo málo, někdo víc
Je jedno z který strany čáry
koukáme se na měsíc
Zelenej zvon lesů, zelenej
jednou řečí zazvoní
Pod jednou oblohou se sejdem
jeden ohen zavoní

Refrén: To jenom na mapách...

STALO SE NA OSADÁCH I JINĚ...

- 28.6. si řekli své ano Jitka a Pavel /kytarista Nezmarů/, takže pánské osazenstvo je již „zmařeno“. Tak ať Vám to pěkně hraje v životě.
- 4.7. pořádala T.O. Trímetrové Vošopády vodní hrátky pod názvem „Žvachtam y“. Ti co přijeli se jistě dobře bavili při pěkně připravených soutěžích, tentokrát vyšlo i počasí.
- 3.8. se konal v Českém Šternberku velký COUNTRY DANCE, byla zde výuka tance, veliká tombola, neboť každý z kamarádů měl do ní něco přinést a k tomu všemu vyhrávala početná kapela složená ze všech hrajících kamarádů.
- 17.8. byl na klaněku zapálen slavnostní ohně u příležitosti založení T.O. 55. výročí založení jedné z nejstarších Č.B. osad T.O. MYŠÁCI.
- 30.8. vzplál další slavnostní ohně tentokrát k 20. výročí založení T.O. KOLBA ŽELVA z Kumpolce a u této příležitosti zde bylo i 5. výročí dětských indiánských her.
- 6.9. u Stříbra - Denišův mlýn, pořádali svůj 9. potlach Č.O. Údolí Úhlavky.
- 19.9. v rámci čtyřdenního festivalu HŘIŠNÍČKÁŘI - to se konal ve velkém sále M. KOLBA v Č. Budějovicích večer trampské písně. Hrli wabi a Miki Kyvolč, Hop Trop, Stopa, Duo Červánek a Smolaři Č.B.
- 26.9. se konala další hudební naska a to v Budějovické be-ně 4. večer trampské písně, tam jsme mohli slyšet opět bratry Kyvolč, skupinu I.A. Doušů z Křtářů, Osadu Zlatý Úhel z Jilčova, Katak trio - tečky Světava z Jevorníka a Katak se Zuzanou z Prany.
- 27.9. se konala trampská svatba Oliny a Feni z T.O. Spící Hvězda řísek
- 27.10. se konal na campu u Životic 4. výroční ohně T.O. vlčí stola a zároveň i 1. ročník „Fotbalíčy“ pořádány T.O. noga loga.
- Blahopřejeme kamarádovi Loučkovci z T.O. Žlutý svět k narození syna.

ZVĚŠTI

- 11.10. připravují trampskou svatbu Beseda a Mikina / zpav a ilčna u Č. B. skupina nároky/.
- 25.10. zaplaně ohně při 6. výročí založení T.O. Saten.

ČESTĚ K JINĚ

Děkujeme Vám za obrovskou hromadu literárních děl a díleček na téma JAK JSME ZAČALI TRAMPŮVAT vyhlášené v čísle 12, v té velké hromadě JEDNOHO příspěvku ani nejsme vidět a je velice obtížné rozhodovat kdo od nás obdrží slíbenou cenu.